

دنیا خمایی - پریسازادات خضرای:

بارونسق گرفتن شبکه
نمایش خانگی شاهد تولید سریال‌های بسیاری در پلتفرم‌ها بودیم که اکثر آن‌ها مخاطبان بسیاری را نیز با خود همراه کردند. سریال‌هایی که سعی داشتند تا ضمن ارائه‌ی نگاهی نو آموزش‌هایی را نیز در خود داشته‌باشند. آثاری که طبق سنت سریال‌سازی و سریال‌نویسی که در سال‌های گذشته مرسوم بود پیش‌ترفتند و برای عبرت‌آموزی از کلیشه‌ها فاصله گرفتند. به علت توفیقی که سریال‌هایی مثل «قوریانه»، «می‌خواهم زنده بمانم» و «زخم کاری» در نزد مردم داشتند و همچنین آثاری سینمایی مثل «متری شیش و نیم» و «شنای پروانه» که در زمان اکران تماشاگران زیادی را با خود همراه کردند، بر آن شدیم تا به بررسی تصویر جرایم و بزه در آثار سینمایی و پلتفرم‌ها بپردازیم که تا چه میزان راهگشا و آسیب‌شناسانه بوده‌اند. با دکتر شهرام گیل‌آبادی که سابقه‌ی حضور در شهرداری، سابقه‌ی روی صحنه بردن کار اجتماعی و همچنین دغدغه‌ی کنش اجتماعی در هنر را دارند، درباره‌ی این موضوع به گفت‌وگو نشستیم که در ادامه آن رami خوانید.

از نظر شما به عنوان یک کارشناس حوزه رسانه و اجتماع آیا آثار باید آینه‌ی تمام‌نمای واقعیت باشند یا خبر؟ در واقع بر گردان واقعیت‌های موجود در جامعه باید در درام باشد یا لزومی ندارد و یا اینکه شما تبصره و شرطی در تحلیل‌تان دارید؟

به یقین هنرمند تحت تأثیر جامعه‌ای است که در آن زندگی می‌کند و اگر از آن فضا و موقعیت دور باشد اثر او نمی‌تواند با جامعه‌اش ارتباط جدی برقرار کند. پس یک اثر هنری ملهم از جامعه‌ی خودش است و نمی‌تواند از جامعه‌ی خودش الهام بگیرد اما نحوه‌ی بروز این الهام در آثار هنری متعدد به نسبت آن آدمی که دارد کار هنری می‌کند یا یکدیگر متفاوت هستند. آدم‌ها در نگاهشان به عالم سه دسته یعنی واقع‌گرا، واقعیت‌گرا و حقیقت‌گرا هستند. نمی‌توانیم انتظار داشته‌باشیم که اثر هنری همه‌ی آدم‌ها یا همه‌ی هنرمندان به یک فرم و یک مدل رقم بخورد و جامعه‌شان را با یک فرم ببینند و با یک فرم انتقال دهند. پس در این شکی نیست که اثر هنری ملهم از جامعه و ملهم از محیط اطراف خودش است. اینکه چطور یک هنرمند از آن الهام برای خلق اثر هنری خود بهره می‌گیرد، در این مورد است که هنرمندان از نگاه اول تا انتقال آن با همدیگر تفاوت ماهوی پیدا می‌کنند.

تکلیف صاحب اثری که با نمایش واقعیت، عنوان سیاه‌نمایی به او الصاق می‌شود چیست؟ در واقع این کارگردان معمولاً از جانب طبقه‌ی تصمیم‌گیرنده

نمی‌توانیم انتظار داشته‌باشیم که اثر هنری همه‌ی آدم‌ها یا همه‌ی هنرمندان به یک فرم و یک مدل رقم بخورد و جامعه‌شان را با یک فرم ببینند و با یک فرم انتقال دهند. پس در این شکی نیست که اثر هنری ملهم از جامعه و ملهم از محیط اطراف خودش است. اینکه چطور یک هنرمند از آن الهام برای خلق اثر هنری خود بهره می‌گیرد، در این مورد است که هنرمندان از نگاه اول تا انتقال آن با همدیگر تفاوت ماهوی پیدا می‌کنند.

